

i pro jiné vědecké pracovníky zvl. sbírku prací Pamiętnik Historiczno-Prawny a také vědecký časopis Przewodnik Historiczno-Prawny. Kromě toho založil i vědeckou společnost historicko-právní, kde by ti členové jeho semináře, kteří již pokročili, mohli dále pracovat, konajíce ve schůzích této společnosti přednášky a vzájemně se podporující ve vědecké práci.

Přehled práce semináře Dąbkovského jest opravdu radostný a jest zadostiučiněním úsilovného a oddaného snažení vědeckého. Rauscher.

Práce ze seminářů právnické fakulty Karlovy university v Praze. Sešit č. 2. Seminář prof. Miřičky z práva a řízení trestního. JUC. J a r m i l a M a š k o v á: Obchod ženami. V Praze 1925. Str. 25. — K pracím ze semináře českého práva přistupují nyní práce z ostatních seminářů právnické fakulty university Karlovy. Jejich řadu v oboru pozitivního práva otevírá pojednání JUC. Maškové o obchodu ženami. O vhodnosti uveřejňování seminárních prací možno zajisté býti různého názoru. Mají seminární cvičení učiti především technice vědecké práce a výsledky vědecky cenné zůstávají nezbytně až v druhé řadě. V oboru pozitivního práva k tomu přistupuje ta okolnost, že úspěšná práce vyžaduje tu jednak metodické ujasnění, jednak praktických zkušeností, kdežto v oboru historie práva, metodicky poměrně snazší, mohou býti poskytnuty cenné výtěžky již sebráním materiálu. Nicméně bude sotva kdo pochybovati o pedagogickém významu otiskování zdařilých seminárních prací. Nejen proto, že povzbuzují k výkonu co nejlepšímu, ale zejména, že otištění práce dává lepší možnost nejen veřejné kritiky, ale i autokritiky a sebekontroly. — Práce JUC. Maškové vybízí k srovnání se zdařilou prací Grundovou o témže tematiku otištěnou v minulém ročníku »Všehrdu« (str. 190 n., 217 n.). Kdežto Grund probírá vedle sebe jednotlivá ustanovení o obchodu ženami, vsunula Mašková mezi historický úvod a kapitolu o zákonných ustanoveních o obchodu ženami »Povšechné úvahy o obchodu ženami ve smyslu trestního práva«. Zdá se mi, že si při tom dobře neuvědomila, chce-li hledati společné principy jednotlivých ustanovení či podávati náměty de lege ferenda. Kolísání obojího způsobu myšlení jeví se zejména v odstavci o objektu trestného činu. Leč tato námitka, kterou by bylo ostatně možno často adresovati i mnohým pracovníkům již uznaným, nedotýká se vlastní hodnoty pečlivé práce, na níž bych zvláště zdůraznil smysl pro sociální a mravní dosah otázky. Solnař

Dr. Vratislav Bušek: Církevní soudnictví ve věcech civilních v říši římské v I.—V. stol. po Kr. — Bratislava. 1925. Knihovna právnické fakulty sv. 12. 8°. Str. 85. — Autor zvolil si téma, jímž se již dávno zabývala řada kanonistů a také u nás nezůstalo bez povšimnutí; z našich českých to byli Ott a Henner. Bušek na podkladě hojného materiálu, ukazuje, jak zcela podle učení Písma dalo se soudnictví v nejstarší době a jak důsledkem toho strhli biskupové na sebe soudcovskou moc zvětšující stále takřka den ode dne rozsah církevního soudnictví. Jejich soudnictví rozhodující v zásadách ekvity v mnohém napodobilo řízení před soudy státními. S uznáním křesťanství dostalo se uznání i soudům biskupským, kterým dokonce později dostalo se i státní pomoci, pokud jde o vykonatelnost rozsudků. Toto postavení však dlouho nepotrvalo. Soudy biskupů byly značně přetíženy a proto biskupové byli nuceni delegovati na svá místa nižší kleriky a s uznáním křesťanství za náboženství státní (r. 380) přestala i výlučnost soudnictví biskupského, pro křesťanské obyvatelstvo jež pak zůstalo omezeno a vyhrazeno jen pro věci víry a kleriků z důvodů disciplinárních, takže církevní jurisdikci vlastně uznání křesťanství jen poškodilo. A proto znovu za císaře Arkadia a Honoriana nastalo navrácení v předešlý stav přiznáním exekvovatelnosti rozsudků soudů biskupských a byly zároveň i vyrovnány rozdíly mezi soudnictvím biskupským a soudů židovských, které v předcházejícím mezidobí svým postavením značně předčily soudy biskupské. Avšak stálý úpadek moci státní zavínil i vládychtivost biskupů a proto se předpisuje formální kompromis